

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ενιστάμενον υπό του 'Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ	Ἑξωτερικοῦ
Ἐτησίαν δρ. 8.—	Ἐτησίαν φρ. χρ. 10.—
Ἑξαμηνίος » 4,50	Ἑξαμηνίος » 5,50
Τριμηνίος » 2,50	Τριμηνίος » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑξωτερ. λ. 15.
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστων λ. π. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 24ος

Ἐν Ἀθήναις, 1 Ἰουλίου 1917

Ἔτος 39ον. — Ἀριθ. 31

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυστιότορημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'. (Συνέχεια)

— Γιατί ὅχι; ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμιθ. Μήπως ἡ Αὐστράλια, ἡ Νέα Ἰρλανδία, μετὰ τὰ νησιά τοῦ Εἰρηνικοῦ, ἐνωμένα ὅλα, δὲν ἐσχημάτιζαν ἴσως μιὰ φρεσὴν τὴν ἑκτὴ ἡπειρο τῆς γῆς, τόσο μεγάλη ὅσο ἡ Εὐρώπη, ἡ Ἀσία, ἡ Ἀφρική καὶ ἡ δὴ Ἀμερική; Ἐγὼ παραδέχομαι τὴν ὑπόθεσιν μερικῶν γεωγράφων, ὅτι ὅλ' αὐτὰ τὰ νησιά, ποὺ ὑπάρχουν ἐπὶ τὸν Εἰρηνικὸ Ὀκεανό, εἶνε ἡ κορυφὴ μιᾶς μεγάλης Ἠπείρου ποὺ κατεποντίσθη.

— Ὅπως ἡ Ἀτλαντίς; ρώτησε ὁ Χάρμπερτ.

— Ναί... ἂν ὑπῆρξε ποτὲ Ἀτλαντίς.

— Καὶ ἡ νῆσος Λίγκολν ἀποτελοῦσε λοιπὸν μέρος τῆς ἡπείρου; ρώτησε ὁ Πέγκροφ.

— Πιθανώτατα, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός. Αὐτὸ μόνον ἔξοχον τὴν ποικιλίαν τῶν προϊόντων τῆς.

— Καὶ τὸ πλῆθος τῶν ζώων ποὺ τὴν κατοικοῦν ἀκόμη! ἐπρόσθεσε ὁ Χάρμπερτ.

— Ναί, παιδί μου, εἶπε ὁ Κύρος Σμιθ. Μοῦ δίνει; καὶ ἄλλο ἐπιχείρημα πρὸς ὑποστήριξιν τῆς θεωρίας μου. Εἶνε βέβαιον, ὅτι εἶδαμε ὡς τώρα, ὅτι τὰ ζῶα ἐδῶ εἶνε πολυάριθμα καὶ ὅτι—ἀκόμη πὺ παράξενο, —παρουσιάζουν μιαν ἑκτακτὴ ποικιλίαν εἰδῶν. Αὐτὸ γιὰ μένα ἀποδεικνύει, ὅτι ἡ Λίγκολν ἀποτελοῦσε ἄλλη φορὰ μέρος μεγάλης ἡπείρου, ποὺ χαμήλωσε σιγά — σιγά καὶ ἐσκηπάσθη ἀπὸ τὸν

ὠκεανό. Ἔτσι ἐξηγοῦνται πολλὰ ἀνεξήγητα.

— Ὡστε, καμμιὰ ῥεῖα, καὶ αὐτὸ ποὺ μένει ἀπὸ τὴν παλὴν μεγάλη ἡπειρο τοῦ Εἰρηνικοῦ, μπορεῖ νὰ βουλιᾷ καὶ νὰ μὴν ὑπάρχῃ πιά τίποτα μεταξὺ Ἀμερικῆς καὶ Ἀσίας; ρώτησε ὁ Πέγκροφ, ποὺ δὲν τὸν ἐπειθε καὶ πολὺ αὐτὴ ἡ θεωρία.

— Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός. Ὅχι γίνονται ὁμοίως καινούργιες χῶρες, ποὺ τῆς

κατασκευάζουν ὁλοένα δυσεκατομμύρια δι-σεκατομμυρίων ζώων.

— Καὶ ποιοὶ εἶνε αὐτοὶ οἱ καινο-πλάστες; ρώτησε ὁ Πέγκροφ.

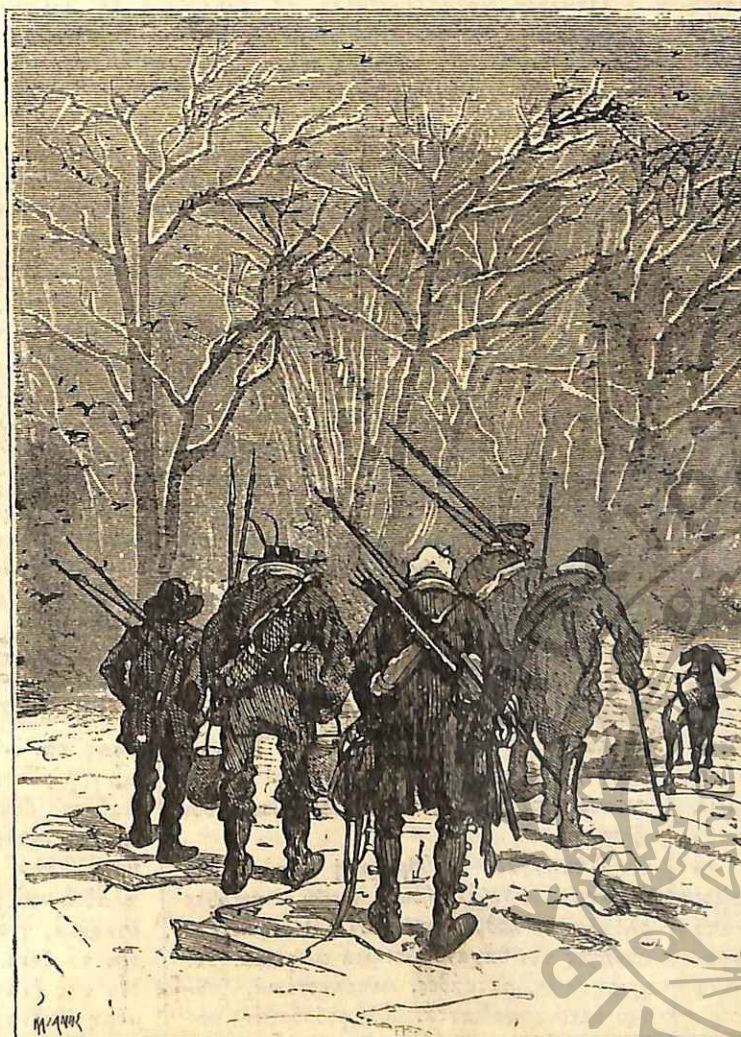
— Τα ἔργα καὶ τὰ λεγόμενα ζώων τοῦ κοραλιοῦ, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμιθ. Αὐτὰ, μετὰ μιὰ ἀκατάπαυστη ἐργασία, κατασκεύασαν τὴν νῆσον Κλερμόν-Τοννέρ καὶ ἄλλα πολυάριθμα κοραλιογενῆ νησιά, σπαρμένα στὸν Εἰρηνικὸ Ὀκεανό.

Χρειάζονται σαράντα-επτὰ ἑκατομμύρια τέτοιων ἐγγυματικῶν γιὰ νὰ ποτελεσθῇ βάρος ἐνὸς κόκκου καὶ ὁμοίως, μετὰ τὸ θαλάσσιον ἄλλὰ τὴν ποὺ καταναλίσκουν, μετὰ τὰ στερεὰ στοιχεῖα τοῦ νεροῦ ποὺ τάφομοιώνουν, παράγουν τίτανον καὶ ὁ τίτανος αὐτὸς σχηματίζει ὑποβρύχια στρώματα σκληρὰ καὶ στερεὰ σὺν τὸν γρανίτη. Ἀλλοτε, στῆς πρῶτες ἐποχὰς τῆς δημιουργίας, ἡ φύσις, μετὰ τὴ βοήθειαν τοῦ πυρός, ἐσχημάτιζε στερεὰ δι' ἀνυψώσεως. Τώρα ἀναθε-τεῖ αὐτὴ τὴν ἐργασίαν στὰ μι-κροσκοπικὰ ζώων, γιὰ τὸ πῦρ, στὰ ἔργα τῆς γῆς, δὲν ἔχει πια τόσο μεγάλη δύναμιν, ὅπως δείχνει τὸ πλῆθος τῶν στυμμένων ἡφαιστείων. Πιστεύω, ὅτι ἀφοῦ περάσουν αἰῶνες αἰῶνων, ὁ Εἰρηνικός αὐτὸς μπορεῖ νὰ μεταβληθῇ σὲ μιὰ ἀπέραντη ἡπειρο, ποὺ καινούργιες γε-γενεὲς θὰ τὴν κατοικήσουν καὶ ὅχι τὴν ἐκπολιτίσουν.

— Ζήσε, Μαυρέ μου! ἐ-ψιθύρισε ὁ Πέγκροφ.

— Ἡ φύσις ἔχει καιρὸν, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός.

— Μὰ τί χρειάζονται τώρα καινούργιες χῶρες; ρώτησε ὁ Χάρμπερτ. Μοῦ φαίνεται ὅτι αὐτὲς ποὺ ὑπάρχουν, ἀρκοῦν γιὰ τὴν ἀν-

«Πέρασαν τὸ ποτάμι ποὺ ἦταν τώρα γεμῆτο πάγους...» (Σελ. 238, στ. β')

θρωπότητα. Ἀλλά ἡ φύσις δὲν κάνει τίποτα ἀνωφελές.

— Τίποτα ἀνωφελές, πραγματικῶς! ὁ πέλαιος ὁ μηχανικός. Καὶ ἰδοὺ πῶς μπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ ἡ ἀνάγκη καινούργιας ἡπείρου γιὰ τὸ μέλλον, προπάντων ἔς αὐτὴ τὴν τροπικὴ ζώνη, ποὺ κατέχεται ἀπὸ τὰ κοραλλογενῆ νησιά. Τουλάχιστον εἶνε μὴ θεωρεῖται ποὺ ἐμένα μὲ πείθει.

— Νὰ τὴν ἀκούσωμε, κύριε Σμύθ! εἶπε ὁ Ζωήρξ ὁ Χάρμπερτ.

— Ἰδοὺ. Οἱ σοφοὶ παραδέχονται γενικά, ὅτι μὴ μὲρα, ἡ σφαῖρά μας θὰ πεθάνῃ, ἢ μᾶλλον ὅτι ἡ ζωτικὴ καὶ φυσικὴ ζωὴ δὲν θὰ εἶνε πιά δυνατὴ, εἴτῃ ἐπιφάνειά της, ἐξ αἰτίας ποὺ θὰ ἔχῃ ψυχθῇ πάρα πολύ. Δὲν εἶνε ὅμως σύμφωνοι ὅλοι ὡς πρὸς τὴν αἰτία αὐτῆς τῆς ψύξεως. Γιατὶ θὰ κρυώσῃ ἡ γῆ; Ἄλλοι παραδέχονται, ὅτι μετὰ ἑκατομμύρια χρόνια, ἡ θερμοκρασία τοῦ ἡλίου θὰ χαμηλώσῃ καὶ ἄλλοι ὅτι μὲ τὸν καιρὸ, σιγά-σιγά, θὰ σβύσῃ καὶ ἐσωτερικὴ φωτιὰ τῆς σφαίρας μας. Ἐγὼ πιστεύω μᾶλλον τὸ δεύτερον, γιατί ἔχω παράδειγμα τῆ Σελήνης. Πραγματικῶς, ἡ Σελήνη εἶνε ἓνα ἄστρο ποὺ ἐκρύωσε, ἐψύχθη καὶ ἐγενε γι' αὐτὸ ἀκατοίκητο, μολονότι ὁ ἥλιος ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ χύνῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειά της τὴν ἴδια ποσότητα θερμότητος.

Γιὰ νὰ ψυχθῇ λοιπὸν ἡ Σελήνη, σημαίνει ὅτι ἐσθυσέ τέλεια ἡ ἐσωτερικὴ τῆς φωτιὰ, τὸ πῦρ ἐκεῖνο, ποὺ κάθε ἄστρο τοῦ Σύμπαντος ἔς αὐτὸ χρεωστεῖ τὴν νεότητά του, τὴ ζωὴ του.

— Ὡστε γιὰ τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλο λόγο, πάντα μὴ μὲρα ἢ γῆ μας θὰ κρυώσῃ; ρώτησε ὁ Πέγκροφ.

— Βεβαίως, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός. Ἀλλά ἡ ψύξις αὐτὴ θὰ ἔλθῃ λίγο-λίγο. Καὶ τότε τί θὰ συμβῇ; Ἡ εὐκρατεῖς ζωὴς δὲν θὰ εἶνε πιά κατοικήσιμες, ὅπως δὲν εἶνε τώρα ἡ πολιτεία.

Ἀνθρωποι λοιπὸν καὶ ζῶα θὰ καταφύγουν σὲ χῶρες ποὺ θὰ τῆς κτυπᾷ περισσότερο ὁ ἥλιος. Θὰ γίνῃ μὴ μὲρα, τεραστία μεταναστεύσεις. Ἡ Εὐρώπη, ἡ κεντρικὴ Ἀσία, ἡ βορρεια Ἀμερικὴ θὰ ἐγκαταλειφθῶν λίγο-λίγο, ὅπως ἡ Αὐστραλία καὶ τὰ κάτω μέρη τῆς νοτίου Ἀμερικῆς. Ἡ βλάστησις θὰ κολοουθῇ αὐτὴ τὴν μεταναστεύσει. Ἡ Χλωρίς θὰ καταφύγῃ εἰς τὸν Ἰσημερινόν, μὰς! μὲ τοὺς ἀνθρώπους καὶ μὲ τὰ ζῶα. Τὰ μεσημβρινὰ τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἀφρικῆς θὰ γίνων ἢ πρὸς κατοικημένους χῶρες. Δὲν νομίζετε ὅμως, ὅτι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ χῶρες αὐτῆς τοῦ Ἰσημερινοῦ θὰ εἶνε πολὺ μικρὲς γιὰ νὰ περιλάβουν καὶ νὰ θρέψουν τόσο κόσμον; Γι' αὐτὸ ἡ προνοητικὴ Φύσις ρίχνει ἀπὸ ἰσὺα τὰ θερμὰ μὲς καινούργιας μεγάλης ἡπείρου καὶ ἐπιφορτίζει τὰ ἐγγυματικά τοῦ κοραλλιοῦ νὰ τὴν κατασκευάσουν.

— Γι' ὅρατο ποῦ εἶν' αὐτοὶ ἐφώναξε ἐνθουσιασμένος ὁ Χάρμπερτ. Ὡστε ἡ φύσις

τῆς Γῆς μὴ μὲρα θὰ μεταβληθῇ ἐντελῶς;

— Ἐννοεῖται! ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμύθ. Θὰ ξεφυτρώσουν καινούργιες χῶρες, ἡ θάλασσα θὰ σκεπασθῇ τῆς παλῆς καὶ οἱ Κολόμβοι τοῦ μέλλοντος θὰ ἀνακαλύπτουν νέα νησιά, στὴ μέση τοῦ ὠκεανοῦ, τῆς κορυφῆς τοῦ Χιμποράστο, τῶν Ἰμαλαίων, τοῦ Λευκοῦ ὄρους, λείψανα τῆς Ἀμερικῆς, τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Εὐρώπης, ποὺ θὰ ἔχουν καταποντισθῇ. Ἐπειτα, μὲ τὸν καιρὸ, ἡ καινούργια χῶρες θὰ γίνων καὶ αὐτὲς ἀκατοίκητες. Ἡ θερμότης τῶν θὰ λείψῃ, ὅπως ἡ θερμότης ἐνὸς σώματος ποὺ τοῦ ἐφυγε ἡ ψυχὴ. Τότε ἡ ζωὴ θὰ ἐξαφανισθῇ ἀπὸ τὴ γῆ, ἂν ὅχι ὀριστικῶς, τουλάχιστο προσωρινῶς. Γιατὶ ἴσως ὁ πλανήτης μας θὰ πεθάνῃ ἀλλὰ διὰ νὰ ναστηθῇ πάλι, νὰ ἀζήσῃ μὲ ἄλλους ὄρους ἀνθρώπων. Αὐτὰ φίλοι μου, τὰ γνωρίζετε μόνον ὁ Δημιουργὸς τοῦ παντός. Ἐμεῖς κάμνομε ὑποθέσεις...

— Ἀλλ' αὐτὲς ἡ ὑποθέσεις, εἶπε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, εἶνε γιὰ μένα προφητεῖες, ποὺ μὴ μὲρα θὰ ἐκπληρωθῶν.

— Εἶνε μυστικὸ τοῦ Θεοῦ! ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός.

— Μὰ καὶ τὸ δικό μας νησί, ρώτησε ὁ Πέγκροφ, κατασκευάσθηκε ἀπ' αὐτὰ τὰ ἐγγυματικά;

— Ὁχι, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμύθ ἡ νῆσος Λίγκολν εἶνε ἡφαιστειογενής.

— Ὁχι, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμύθ ἡ νῆσος Λίγκολν εἶνε ἡφαιστειογενής.

— Ὁχι, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμύθ ἡ νῆσος Λίγκολν εἶνε ἡφαιστειογενής.

— Ὁχι, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμύθ ἡ νῆσος Λίγκολν εἶνε ἡφαιστειογενής.

— Ὁχι, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμύθ ἡ νῆσος Λίγκολν εἶνε ἡφαιστειογενής.

— Ὁχι, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμύθ ἡ νῆσος Λίγκολν εἶνε ἡφαιστειογενής.

— Ὁχι, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμύθ ἡ νῆσος Λίγκολν εἶνε ἡφαιστειογενής.

— Ὁχι, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμύθ ἡ νῆσος Λίγκολν εἶνε ἡφαιστειογενής.

— Ὁχι, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμύθ ἡ νῆσος Λίγκολν εἶνε ἡφαιστειογενής.

— Ὁχι, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμύθ ἡ νῆσος Λίγκολν εἶνε ἡφαιστειογενής.

— Ὁχι, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμύθ ἡ νῆσος Λίγκολν εἶνε ἡφαιστειογενής.

— Ὁχι, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμύθ ἡ νῆσος Λίγκολν εἶνε ἡφαιστειογενής.

— Ὁχι, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμύθ ἡ νῆσος Λίγκολν εἶνε ἡφαιστειογενής.

— Ὁχι, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμύθ ἡ νῆσος Λίγκολν εἶνε ἡφαιστειογενής.

— Ὁχι, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμύθ ἡ νῆσος Λίγκολν εἶνε ἡφαιστειογενής.

— Ὁχι, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμύθ ἡ νῆσος Λίγκολν εἶνε ἡφαιστειογενής.

— Ὁχι, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμύθ ἡ νῆσος Λίγκολν εἶνε ἡφαιστειογενής.

— Ὁχι, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμύθ ἡ νῆσος Λίγκολν εἶνε ἡφαιστειογενής.

— Ὁχι, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμύθ ἡ νῆσος Λίγκολν εἶνε ἡφαιστειογενής.

κινεῖ, ὥστε μὲ μὴ τουφεκία θὰ ἐσκότωνε κανεὶς καμμιὰ δωδεκαριά. Οἱ ἀποικιοὶ ἔχρυσαν νὰ τὰ κτυποῦν μὲ τὰ βέλη τους. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν μετριώτερα ἢ σὰν τίς ὅμως, ἀθρόοι, δὲν ἐτρόμαζαν τὰ πουλιά, ποὺ ἡ τουφεκία θὰ τὰ ἐσκότωνε ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἔς ὅλο τὸ βάλτο. Οἱ κυνηγοὶ μας λοιπὸν εὐχαριστήθηκαν αὐτὴ τὴν φορὰ μὲ δέκα ἀγριοπαπῆς ποὺ ἐσκότωναν, ἄσπρες, μὲ κανελλὶ λαίμω, μὲ πράσινα κεφάλια, μὲ μαῦρα, ἄσπρα καὶ κόκκινα φτερούγια καὶ μὲ πλατεῖες μύτες, ἀπὸ τὸ εἶδος τῶν «ταξόδων», ὅπως εἶπε ὁ Χάρμπερτ. Ὁ Τοπ ἐδοθήθησε πολὺ ἔς αὐτὸ τὸ κυνήγι καὶ ὁ βάλτος ἐκαπτίσθη μὲ τὸν οὐρανὸν κυριωτέρων τοῦ πουλιῶν.

Στῆς πέντε τὸ βράδυ, ὁ Κύρος Σμύθ καὶ οἱ σύντροφοί του ἐξεκίνησαν ἀπὸ τὸν Βάλτο τῶν Ταξόδων καὶ ξαναπέρασαν τὴν Εὐχρηστία ἀπὸ τὸ γεφυρὶ τῶν πάλτων. Στῆς ὀκτώ, ἦταν ὅλοι στὸ Γρανίτινο Παλάτι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ΄.

Παγίδες.—Ἀλεπούδες.—Ἀγριοχοῖροι.—Χιονοθύελλα.—Τὰ μεγαλιότερα ψῆχου τοῦ χειμῶνος.—Τὸ μυστηριώδες πηγάδι.—Σχέδιας ἐξερευνησέως.—Τὸ μολυβένιο σφαιρίδιον.

Τὰ δυνατὰ αὐτὰ κρύα ἐδάσταξαν ὡς τῆς 15 Αὐγούστου, χωρὶς ὅπωςδήποτε νὰ ὑπερβῶν τὸν βαθμὸ ποὺ ἐσημειώσαμε. Ὅταν ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν ἡσυγῇ, ἡ χαμηλὴ αὐτὴ θερμοκρασία ὑπερέτετο. Ὅταν ὅμως ἐφυσούσε ἀέρας, οἱ ἀποικιοὶ, ἐλαφρὰ σχετικῶς ντυμένοι, ἐκρύωναν πολὺ. Ὁ Πέγκροφ ἐλυπεῖτο ποὺ ἡ νῆσος Λίγκολν δὲν ἐρίλοξενόυσε ἀρκούδες ἀντὶ τῶν ἀλεπούδων ἐκείνων καὶ τῶν φωνῶν, ποὺ τὰ δερμάτα τους δὲν ἔκαναν μεγάλα πράγματα.

— Ἡ ἀρκούδες, ἔλεγε, εἶνε πάντα καλοντυμένες καὶ δὲν θὰ γύρευα καλύτερα, παρὰ νὰ μοῦ δανείσουν γιὰ τὸν χειμῶνα τὴν ζεστὴ καπότα ποὺ φοροῦν.

— Μὰ ἴσως ἡ ἀρκούδες δὲν θὰ ἤθελαν νὰ μᾶς δανείσουν τῆς καπότες τους, ἀπαντοῦσε ὁ Νάβ.

— Ἐννοία σου καὶ θὰ τοὺς τῆς παίρναμε μὲ τὸ στανιό!

Ἀλλὰ τέτοια ἡθρία, πραγματικῶς, δὲν ὑπῆρχαν στὸ νησί ἢ τουλάχιστο δὲν εἶχαν φανῇ ὡς τώρα.

Ὁ καιρὸς ἦτο, ὁ Χάρμπερτ, ὁ Πέγκροφ καὶ ὁ Σπίλεττ ἔστησαν διάφορες παγίδες στὸ ὁροπέδι τῆς Τερμίδας καὶ στὸ δάσος. Ἡ παγίδες αὐτῆς ἦταν ἀπλούστερες: ἔκταβαν ἓνα λάκκο βαθὺ καὶ τὸν ἐσκέπαζαν ἀπὸ πάνω μὲ κλαδιά καὶ μὲ χόρτα. Μέσα ἐβαζαν ἓνα δόλωμα, γιὰ νὰ τραβᾷ μὲ τὴ μυρωδιά του τὰ ζῶα. Τίποτε ἄλλο. Μόνον ποὺ δὲν τῆς ἔκαναν ὅπου τύχαινε, ἀλλὰ στὰ μέρη ἐκείνα, ὅπου ἔχουν πολυαριθμότερα μακρυπόδα τὰ συχρὸν πέρασμα τετραπόδων. Τῆς ἐπεσκέπτοντο δυὸ-τρεῖς

φορὲς τὴν ἡμέρα. Ἀλλὰ τῆς πρώτης ἡμέρας δὲν ἐπιάσθηκαν παρὰ μερικὲς ἀπὸ τῆς ἀλεπούδες ἐκεῖνες, ποὺ εἶχαν ἰδῇ στὴ δεξιὰ ἐγχοτῆς τῆς Εὐχρηστίας.

— Μὰ μόνον ἀλεπούδες ἔχει αὐτὸς ὁ τόπος; ἐφώναξε ὁ Πέγκροφ τὴν τρίτη φορὰ ποὺ ἐβγαλε ἀπὸ τὸ λάκκο ἓνα τέτοιο ζῶο. Τὶ διάβολο! Οὔτε τρώγονται, οὔτε μεγάλη γούνα ἔχουν. Δὲν κάνουν γιὰ τίποτα!

— Ὁχι δά! εἶπε ὁ Σπίλεττ, κάνουν γιὰ κάτι τί.

— Δηλαδή;

— Γιὰ δόλωμα!

Ὁ ρεπόρτερ εἶχε δίκην. Κ' ἡ παγίδες δολώθηκαν μὲ τὰ πτώματα αὐτῶν τῶν ἀλεπούδων.

Ὁ ναυτὸς εἶχε στήση καὶ δίκτυα καὶ ξόδεργα. Αὐτὰ ἔδιναν καλλίτερο ἀποτελέσματα ἀπὸ τοὺς λάκκους. Δὲν περνοῦσε ἡμέρα ποὺ νὰ μὴ πιασθῇ ἓνα κουνέλι. Ἐπὶ τῆς περισσότερες φορὲς, ἔτρωγαν κουνέλια.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ

Ἀγαπητοί μου, ΦΙΛΗ μας Ἐλληνικὴ καὶ Ἀγγλικὴ — ἓνα κορίτσι ποὺ σκέπτεται πολὺ καὶ γράφει καλὰ, καὶ ποὺ ἔχω τὴν ιδέα πῶς καὶ θὰ γίνῃ μὴ μὲρα, ἀν... δὲν ἀπορροφηθῇ τέλεια ἀπὸ τῆς σκέψεως τῆς, — ἐδημοσίευσεν στὴν προτελευταία Σελίδα Συνεργασίας ἓνα διηγηματάκι παιδικόν, ποὺ μὲ τὸ δίκην τῆς Διάπλασις τὸ ὠνόμασε ἀριστουργηματάκι. Ἀλήθεια, ὁ τίτλος τοῦ «Παραβολῆς» δὲν λείει τίποτα. Αὐτὸ τὸ ἴδιον ὁ μὲς λείει πολλὰ. Ἡ ἀπορίε τοῦ μικροῦ ἐκείνου κοριτσιῶ εἶνε ἀπορίε ποὺ γεννιῶνται συχνὰ καὶ σὲ μεγαλύντους γιὰ τὴ χρησιμότητα πολλῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου. Ὅταν, ἐννοεῖται, ξεκινᾷ κανένας ἀπὸ τὴν ἀρχή, ὅτι ὅλα τὰ πράγματα ἐγενεαν πρὸς ἀποκλειστικὴ γῶσι καὶ ὠφέλεια τοῦ ἀνθρώπου. Ὅλα ἀνεξαιρέτως: ἀπὸ τὸν Γαλαξία ὡς τὸν ἀέρολιθο ποὺ πέφτει στὴ γῆ καὶ ἀπὸ τὸν ἥλιον, ὡς τὸ σκουλήκι. Γιατὶ ἐγενεαν ἡ γάτες; ῥωτᾷ τὸ κοριτάκι. Γιὰ νὰ τρών τὰ ποντίκια ποὺ βλάπτουν τὸν ἄνθρωπον. Καὶ γιατί ἐγενεαν τὰ ποντίκια, τὰ βλαβερά; Γιὰ νὰ τρέφουν τῆς γάτες, ποὺ δὲν ἔχουν ὅλες κρυάδες νὰ τῆς ἀγαποῦν καὶ νὰ τοὺς δίνουν ψωμάκι καὶ γάλα. Καὶ τὸ κοριτάκι, μὲ τὸ δίκην τοῦ, συλλογίζεται: Δὲν ἔκανε νὰ μὴν ὑπάρχουν οὔτε πον-

τίκια, οὔτε γάτες, καὶ πάλι νὰν τὸ ἴδιο; Κάποιος μοῦ εἶπε:

— Πῶς; ἡ κυρία Ἐλληνικὴ καὶ Ἀγγλικὴ θέλει νὰ διορθώσῃ τὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ;

Καθόλου! Θέλει ἀπλῶς νὰ διορθώσῃ τὰ μυαλὰ μερικῶν ἀνθρώπων. Γιατὶ, καθὼς σὰς εἶπε καὶ ἡ Διάπλασις στὴν κριτικὴ τῆς, ἡ ἀρχὴ ὅτι ὅλα ἐγενεαν γιὰ τὸν ἄνθρωπον, — ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐποψί, — δὲν εἶνε σωστὴ. Εἶνε μὴ ἀνοησία, ἓνας ἐγωϊσμός, καὶ τίποτα περισσότερο. «Ὅλα τὰ πράγματα ἐγενεαν γιὰτὶ ἐπρεπε νὰ γίνων, γιατί ἔτσι ἤθελε ὁ Θεός. Ἀν μερικὰ ἀπ' αὐτὰ, — ὅχι ὅλα, μερικά, — τὰ χρησιμοποιῇ καὶ ὁ ἄνθρωπος, εἴτε γιὰ νὰ τρέφεται, εἴτε γιὰ νὰ στεγάζεται, εἴτε γιὰ νὰ ντύνεται, εἴτε γιὰ νὰ γιαιτρεύεται, εἴτε γιὰ νὰ τέρπεται, ἀλλὰ τὸ ἴδιον δὲν κάνει, καὶ μὲ τὸ ἴδιο δικαίωμα, καὶ κάθε ζῶο, καὶ κάθε φυτὸ, καὶ κάθε ζῶον τὸ πλάσμα; Καὶ πρῶτα — πρῶτα, ὅπως τὸ διατυπώνει ὁ Δαρβίνος, «τὰ εἶδη τρέφονται τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο». Ὁ ἄνθρωπος τρώει τὸν ἀγριοχοῖρον, ὁ ἀγριοχοῖρος τρώει τὸ κουνέλι, — καὶ τὸν ἄνθρωπον καμμιὰ φορὰ, — ἡ γάτα τρώει τὸν ποντικόν, ὁ ποντικὸς τρώει τὸ στᾶρι, καὶ, ὅπως λείει ὁ λαός, τὸ μεγάλο ψάρι τρώει τὸ μικρό.

Φαντασθῆτε τώρα ἓνα λεοντάρι ποὺ θὰ ἐσκέπτετο: «Ὅλα τὰ τετράποδα καὶ ὅλα τὰ δίποδα, μαζὶ καὶ ὁ ἄνθρωπος, ἐγενεαν γιὰ νὰ χορταίνω ἐγώ. Ὁ ἀέρας, γιὰ νὰ ἀναπνέω ὁ ἥλιος, γιὰ νὰ βλέπω τὴν ἡμέρα» τὸ φεγγάρι, γιὰ νὰ βλέπω τὴν νύχτα» τὰ ποτάμια καὶ ἡ βροχὴ ποὺ τὰ τρέφει, γιὰ νὰ ξεδιψῶ τὸ δάσος γιὰ νὰ κάνω τὸν περίπτερό μου» ἡ σπηλιὰ γιὰ νὰ φωλιάζω...» Δὲν θὰ σὰς φαίνονταν πολὺ ἀνόητο τὸ λεοντάρι αὐτό; Μὰ ἔτσι μοῦ φαίνονται καὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ σκέπτονται ὅτι ὅλα ἐγενεαν γι' ἀγάπην τους καὶ ὅτι ὡς καὶ ἡ μήτη ἀκόμα ἐπροκίσθη μ' ἐξόγκωμα, γιὰ νὰ κρατῇ τὰ ματογυᾶλια! Τί διαφορά καὶ ἀνθρώπου, ὡς πρὸς αὐτό; Ὅτι ὁ ἄνθρωπος, σὰν πρὸς ἐξυπνοῦς, πρὸς πονηρὸς καὶ φυσικὰ πρὸς δυνατός, χρησιμοποιοῖ γιὰ τὸν ἑαυτοῦ τοῦ κάπως περισσότερα πράγματα ἀπὸ τὸ λεοντάρι, πολλὰς φορὲς καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιον, ποὺ τὸ σκοτῶνε γιὰ τὸ δέριμα τοῦ ἢ τὸ πᾶναι καὶ τὸ βάζει ἔς ἓνα κλουβί, γιὰ τὴν περιέργειαν καὶ τὴν εὐχαρίστησί του. Ἀλλὰ ὅπως τὸ λεοντάρι δὲν μπορεῖ νὰ πῇ ὅτι ὅσα χρησιμοποιεῖ ἐγενεαν ἀποκλειστικῶς γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ, ἔτσι δὲν μπορεῖ νὰ πῇ καὶ ὁ ἄνθρωπος, καὶ κανένα ἄλλο ἐμφυχο πλάσμα. Κι ἄμα ὁ ἄνθρωπος δὲν τὸ λέει αὐτό, τότε βέβαια δὲν ἀπορεῖ πῶς ὑπάρχουν καὶ πράγματα στὸν κόσμον, ποὺ ὅχι μόνον

δὲν τοῦ χρησιμεύουν, ἀλλὰ ἀπεναντίας καὶ τὸν βλάπτουν. Ἐ, δὲν ἐγενεαν γιὰ τὸν ἄνθρωπον, οὔτε αὐτὰ, οὔτε καὶ καὶ ἐκεῖνα ποὺ χρησιμοποιεῖ, ἐτελείωσε! Ἀλλὰ ὅλα ἐγενεαν γιὰ ὅλα. Καὶ καθὼς στὸν κόσμον μεταχειρίζεται ὅ,τι μπορεῖ καὶ ὅ,τι χρειάζεται.

Ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν, θὰ ρωτήσετε, δὲν εἶνε τίποτα ἐξαιρετικὸν στὴ δημιουργία; Δὲν διαφέρει ἀπὸ τὸ σκουλήκι, ἀπὸ τὸ μανιτᾶρι, ἀπὸ τὸ χόρτο, ἀπὸ τὸν κάτῃ, ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον καὶ αὐτὰ; Ὁχι, ἀγαπητοί μου. Ὁ ἄνθρωπος εἶνε πάντα ἡ κορωνὴ τῆς δημιουργίας, τὸ τελειότερον τῶν πλασμάτων τοῦ Θεοῦ. Ἀν δὲν ἐγενεαν ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ πράγματα γιὰ νὰ τὰ χρησιμοποιῇ, μπορεῖ ὅμως νὰ πῇ κανεὶς, ὅτι ὅλα ἐγενεαν γιὰ νὰ ἔλθῃ στὸν κόσμον ὁ ἄνθρωπος. Καθὼς ξέρετε, πρῶτα ἐγενε ὁ ἥλιος, ἔπειτα ἡ γῆ, ἔπειτα τὰ φυτὰ τῆς γῆς, ἔπειτα τὰ ζῶα ὅλα, καὶ τελευταίον ὁ ἄνθρωπος. Ὁ Θεός, γιὰ νὰ πλάσῃ τὸν ἄνθρωπον, ἀκλούθησε ἓνα δρόμον μὲ πολλοὺς καὶ διαφόρους ἐλιγμούς. Μὴ ὀλοκλήρῃ ἐξέλιξε ποὺ ἐτελείωσε στὸν ἄνθρωπον, μολονότι καὶ αὐτὸς ἀκόμα ἐξελίσσεται. Τὸ σὺτό, τὸ ζωόφυτον, τὸ ἔντομον, τὸ ψάρι, τὸ πουλί, τὸ μαστοφόρον, ὑπῆρχαν τόσαι σταθμοὶ ἔς αὐτὴ τὴν ἐξέλιξιν. Τὰ ἑκατομμύρια τῶν εἰδῶν τοῦ φυτικοῦ καὶ τοῦ ζωικοῦ βασιλείου, καὶ τὰ χρήσιμα καὶ τὰ περιττά, καὶ τὰ βλαβερά ἀκόμη γιὰ τὸν ἄνθρωπον, ἐπρεπε νὰ προηγηθῶν, γιὰ νὰ φανῇ Αὐτός, ὁ Βασιλεὺς, τὸ Λογικὸν Πλάσμα, ποὺ ἐφθασε ὡς τὴν ἀναγνώρισι καὶ τὴ λατρεῖα τοῦ Δημιουργοῦ του.

Θὰ πῇτε πάλι: Καὶ τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἄστρον, τῶν ἡλίων, τῶν πλανητῶν, τῶν δορυφόρων; Τί; μόνη ἡ μικρὴ αὐτὴ Γῆ, κόκκος ἄμμου μέσα στὸ ἄπειρον τοῦ οὐρανοῦ, ἐστάθηκε τὸ προνομιούχο ἄστρο, ποὺ τὸ διάλεξε ὁ Θεός γιὰ κατοικίαν τοῦ τελειοτέρου τοῦ πλάσματος; Δὲν ἔχω τόπον τὰ σὰς ἀναπτύξω καὶ αὐτὸ τὸ θέμα, ἀλλὰ πρέπει νὰ ξέρετε, μὲ λίγα λόγια, ὅτι ἡ ιδέα πῶς ὑπάρχουν πλανῆτες τελειότεροι ἀπὸ τὸν δικὸν μας, μὲ πλάσματα ἀνώτερα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον τῆς Γῆς, εἶνε μὴ ἰδέα παλῆ, ποὺ τὴν παρατήρησε σχεδὸν ἡ Ἐπιστήμη. Ἡ τελευταία παρατήρησις τῆς, τὰ τελευταία τῆς συμπέρασμα εἶνε, ὅτι ὅτε στὸν Ἀρη, τὸν ἐξάδερό μας, οὔτε στὴν Ἀφροδίτη, οὔτε πούθεν δὲν ὑπάρχουν «ἄνθρωποι». Ἡ Γῆ φαίνεται ὅτι εἶνε τὸ προνομιούχο ἄστρο. Τίποτα λοιπὸν δὲν μᾶς ἐμποδίζει νὰ φρονούμε, ὅτι τὸ Σύμπαν ἐγενε ἀπὸ τὸν Θεὸ γιὰ μᾶς τοὺς ἀνθρώπους. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι καὶ ἡ γάτα ἐγενε γιὰ νὰ τρώῃ τὰ ποντίκια, ποὺ μᾶς τρώνε τὰ ρούχα μας, τὰ φαγιά μας καὶ τὰ βιβλία μας... Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

[Μυθιστόρημα υπό MARIE GIRARDET]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

Και με την παιδική του απλότητα, ο 'Αντωνάκης είπε :

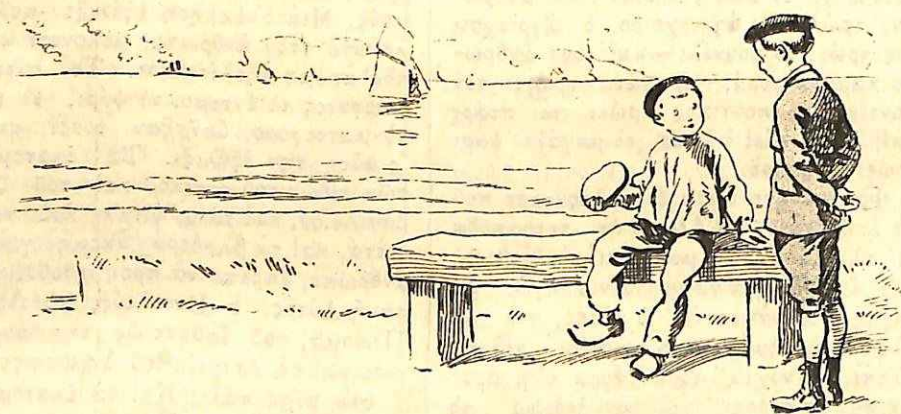
— Συχώρεσέ με... 'Εκείνα τ'αναθεματισμένα φράγκα με παραξάλισαν... 'Αμα είνε κανέννας πλούσιος, θέλει να γίνη πλουσιώτερος... Νά, πάρ' τὰ φράγκα σου, Πετράκη!

— "Όχι", ό,τι σοῦδωσα μιὰ φορά με τὴν καρδιά μου, δὲν τὸ παίρνω πίσω. Αὐτὰ κράτησ' τὰ ἄλλα νὰ μὴ μοῦ γυρέψης. 'Ελα, φτάνει πιά... 'Οραῖα ἦταν τὰ φραγιά ποῦ μοῦ φερεις. Σ' εὐχαριστῶ, καλέ μου 'Αντωνάκη!

'Εξαφνα, τὰ δυὸ παιδιὰ ἐτρόμαξαν. Μιὰ φωνὴ ἐφώναζε ἀπὸ πάνω, στὴ σκάλα:

— 'Ε! 'Αντώνη!... Τί ἐπαθες καὶ μιλάς μονάχος σου; 'Ελα γρήγορα νὰ βοηθήσης, ποῦ θὰ σφουγγαρίσουμε τὸ κατὰστρωμα!..

— Οὔ, ἡ μαμμά! Πάω! ἔκαμε ὁ

— «'Εγώ... δὲν κατοικοῦ ποθενά!» (Σελ. 225, στ. 6').

'Αντωνάκης. Καὶ με γλύκα ἐπρόσθεσε.

— Κτληνύκτα, Πετράκη, καλὸ ὕπνο!

— Γεῖά σου, 'Αντωνάκη, εὐχαριστῶ!

Ὁ Πετράκης ἐδίστασε μιὰ στιγμή. Ἡ καρδιά του, διψασμένη γιὰ τρυφερότητα, κτυποῦσε πρὸς δυνατό. Σηκώθηκε, ἀγκάλιασε τὸν μικρὸ του φίλο καὶ τοῦ φίλησε τὰ κόκκινα σὰν τὸ ροδάκινο μάγουλο.

— Μοῦ κανες μιὰ πολὺ μεγάλη χάρι, τοῦ εἶπε· καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ. Εἶσαι ἀληθινὰ καλὸ παιδί!

Ὁ 'Αντωνάκης ἔτρεξε στὴ σκάλα. Κάτι ἀνεξήγητο, ἀγνώριστο, τοῦ ἄγγιζε τὴν καρδιά καὶ ἔβαζε μπροστὰ στὰ μάτια του σὰν ἕνα πέπλο. Χωρὶς νὰ θέλῃ, ἐκεῖνο τὸ φίλιν τὸν εἶχε κατακτήσῃ γιὰ πάντα.

Ὅταν ἔμεινε μόνος, ὁ Πετράκης ξαπλώθηκε ἀπάνω στὰ σακκιά. Ὑπάρχουν βέβαια στρώματα καὶ μαξιλάρια μαλακώτερα ἀπὸ ἕνα σακκὶ ἀλευρί· ἀλλὰ, ὅταν εἶνε κανεὶς δεκατεσσάρων ἐτῶν, ὁ ὕπνος τοῦ ἔρχεται εὐκόλα. Ὑ-

στερ' ἀπὸ πέντε λεπτά, ὁ Πετράκης, ἀποκοιμισμένος, ὠνειρεύονταν ὅτι βρῆκε τὸν πατέρα του στὸ ἀμπάρι τοῦ πλοίου, ἐπάνω στὰ συντρίμια ἑνὸς κι-νέζικου βάζου καὶ ὅτι ἔφρουγαν μαζί, γιὰ νὰ μὴ χωρισθοῦν πιά ποτέ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΚΑΛΟ ΤΑΞΕΙΔΙ!

Ὁ μικρὸς λογιστής.

Ὁ Πετράκης κοιμήθηκε ὅλη νύκτα καὶ ξύπνησε τὰ χαράματα. Ἐνας κρότος ἄλυσίδων, σχοινιδῶν συρμένων στὸ κατὰστρωμα, συγχρόνως φωνές, προστάγματα, ἕνας ἀτέλειωτος τριγμὸς καὶ ἐπειτα τὸ παιδί αἰσθάνεται ὅτι μετατοπίζεται, φεύγει, μ' ἕνα κίνημα βραδύ καὶ ρυθμικόν.

Ἀνοίγει τὰ μάτια του, θυμᾶται τὰ συμβάντα τῆς χθὲς καὶ με μεγάλη του χαρὰ ἐννοεῖ, ὅτι τὸ πλοῖο, ὅπου βρῆκε ἄτυλο, εἶχε ξεκινήσει γιὰ τὸ τρισπόθητο ταξίδι.

Οἱ γονεῖς τοῦ 'Αντωνάκη δὲν φαίνονταν κακοὶ ἄνθρωποι. Ἰσως στὴν

— Μὰ με τῆς φωνές θὰ βγοῦν σωστά ἢ προσθέσεις;

'Αξαφνα, τοῦ Πετράκη τοῦ ἦλθε μιὰ ιδέα.

— Εἶμαι δυνατός ἐγὼ στὴν ἀριθμητική, εἶπε. Μήπως θέλει ὁ πατέρας σου νὰ τὸν βοηθήσω!..

— Μπράβο!.. ἐφώναξε ὁ 'Αντώνης. Πάμε ἀπάνω!

— Μὰ εἰδοποίησέ τον πρῶτα.

— 'Ε! μπαμπά!.. 'Ελα ἐδῶ, κάτι νὰ ἰδῇς!..

Τότε παρουσιάσθηκε στὸ ἀμπάρι ἕνας ἄνθρωπος, ποῦ τὸ πρόσωπό του, στρογγυλὸ καὶ κόκκινο, ἦταν ἀπαράλλακτο με τοῦ 'Αντωνάκη.

— Τί τρέχει πάλι; ρώτησε.

— Μὴ θυμώτῃς, μπαμπά... Σοῦ φέρνω ἕνα ἐπιβάτη, ἕνα λογιστή, ποῦ θὰ τοῦ κάνῃ τῆς προσθέσεις σου καὶ τῆς ἀφαιρέσεις σου.

Ὁ Πετράκης ἐπλησίαζε, ἀλευρωμένος σὰν μαρίδα γιὰ τηγάνισμα, μ' ἕνα χαμόγελο «κατὰ παράγγελία» σ' ὁ-ρατὸ του προσωπάκι, ἀλλ' ἀπὸ μέσα του φοβισμένος, ἀνήσυχος!..

— Τρελλάθηκες, 'Αντώνη; εἶπε ὁ πατέρας. Τί ἄσχημα ἀστεῖα εἶν' αὐτά;

— Ἀχ, κύριε! ἐφώναξε ὁ Πετράκης, μὴ μαλώνετε τὸν 'Αντωνάκη! 'Εγὼ τὰ φταῖω ὅλα... Τὸν παρακάλεσα νὰ μὲ πάρῃ στὸ πλοῖό σας, μὰ τὸν παρεκάλεσα τόσο πολὺ, ὥστε τὸν ἔκαμα νὰ δεχθῇ... Πρέπει, πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ πάω στὸ Παρίσι, νὰ βρῶ τὸν πατέρα μου καὶ δὲν ἔχω ἀρκετὰ χρήματα, γιὰ νὰ πληρώσω ναῦλο... Συχωρέστε με!.. Ὁ καμῶ, ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος καὶ δὲν θὰ σᾶς ἐνοχλήσω στὸ παραμικρό!..

Ἀχ, ἂν ὁ 'Αντωνάκης ἦταν στὰ ξένα, δὲν θὰ θέλατε καὶ σεῖς νὰ πέσει σὲ κα-λοὺς ἀνθρώπους, γιὰ νὰ σᾶς τὸν φέρουν πίσω!..

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΑ ΠΕΝΤΕ ΔΑΧΤΥΛΑ

- Δάχτυλο εἶμαι τὸ μεγάλο Σὰν ἐμένα δὲν εἶν' ἄλλο!
- Εἶμαι ὁ Δείχτης! ὅλα δείχνω Καὶ με λέν ἀκόμη... Δύγχο!
- Μὰ, δὲ βλέπετε, στὴ μέση, Ποιὰ μου δίνει ὁ Πλάστης θέση;
- Κι' ὅμοι! ποῖο φορεῖ διαμάντι, Περουζέδες καὶ μπριγιάντια;
- Δάδος κάνετε, θαρρῶ... Τόσο ἐγὼ κομποφορῶ Δαχτυλίδι, καὶ ἔχω αὐτὴ τὴν τιμὴ!.. νὰ συγνοπαίνω Στῆς κυρᾶ - Καλὴς τὸ αὐτὸ Μὲ νυχάκι σμιλεμένο...
- Κι' ὅμως ἔτσι τεντωμένα... Φασκελόνετε καὶ ἐμένα! Λέει ἡ Κυρά τους, τὸ φῶς σβύννει Καὶ... στὴ φούχτα τῆς τὰ κλείνει!..

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΙΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΜΙΑ ΗΘΟΠΟΙΟΣ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΕΤΩΝ

Εἶνε γνωστὸν, ὅτι ὅλα σχεδὸν τὰ κο-ριτσάκια τρελλαίνονται νὰ παίξουν «τῆς κυρίες» καί, με κάποια ὑπερβολή, νὰ μι-μῶνται τὰ φερσίματα καὶ τὰ λόγια τῶν μεγάλων. Νὰ τυλίγωνται μ' ἕνα σάλι, ποῦ τοὺς ἔρχεται ὡς τὰ τακούνια, νὰ φο-ροῦν τὸ φουστάνι τῆς μαμμᾶς, νὰ σηκώ-νουν τὴ μύτη, νὰ ζαρώνουν τὰ φρύδια, νὰ τοξεύουν βλέμματα περιφρονητικά, νὰ

κάνουν ἀπαράλλακτα τὴν ὁμιλία τῆς τάδε ἀριστοκράτισσας καὶ πάλι νὰ βά-λουν τὰ χέρια στὴ μέση, κατὰ τὸν γυ-δαῖο τρόπο τῆς πλύστρας, καὶ νὰ ἐπα-ναλαμβάνουν τῆς ἐξύρωνες βρισιές τῆς, —'ς ὅλ' αὐτὰ ἔχουν μεγάλη εἰδικότητα καὶ βρίσκουν μεγάλη εὐχαρίστησι. Ἀλλὰ ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ τὰ κάνουν μονάχα τους, μεταξύ τους. Πητέ τους ἔξαφνα νὰ τὰ κάνουν καὶ μπροστὰ σὲ κόσμο, μπροστὰ σ' ἕν ἀκροατήριον, ἔστω καὶ ἀπὸ τοὺς ἱππὶ στενοὺς φίλους τοῦ σπιτιοῦ, καὶ θὰ δῇτε ἀμέσως νὰ δειλιάσουν, νὰ κοκκι-νίσουν, νὰ σκεπάσουν τὸ προσωπάκι με τὰ χέρια, νὰ χάσουν τελοςπάντων ὅλη τους τὴν ἀσυνείδητη ὑποκριτικὴ τέχνη.

Ἰδοὺ γιὰτί πρέπει νὰ γινώσκουμε κάποια ἀξία στὴ μικρὴ μὲς Κλαίντου Τζόνστον, ποῦ θὰ σᾶς παρουσιάσω σή-μερα. Ἡ μὲς Κλαίντου Τζόνστον εἶνε ἀπὸ τώρα μιὰ καλὴ ἡθοποιός, καὶ ἔμω-δὲν εἶνε ἀκόμη τεσσάρων ἐτῶν. Ἀλλὰ ἡσυχᾶστε! οἱ μεγάλοι μονόλογοι τῆς εἶνε ἀγνωστοί· δὲν ἀπαγγέλλει οὔτε στί-χους, οὔτε πεζὰ καὶ δὲν κάνει μεγάλο κόπο γιὰ νὰ ποστηθίσῃ τὰ λόγια τοῦ ρόλου τῆς, ἀφοῦ δὲν παίζει... παρὰ μόνον στὴν κινηματογράφου. Μὲ πόση δμως ἱκανότητα, με πόση τέχνη, μπορῶ νὰ πῶ,

κάνει ὅλα τῆς τὰ σκηνικά! Μόνον μ' ἕνα ζάρωμα τῶν φρυδιῶν, μόνον μ' ἕνα σού-φρωμα τοῦ στόματος, μόνον μ' ἕνα κί-νημα τῶν μικρῶν τῆς χειρῶν, μπορεῖ νὰ ποδίσῃ στὴν ἐντέλεια κάθε συναίσθημα, κάθε ψυχικὴ κατάστασι τοῦ μικροῦ προ-σώπου ποῦ ἐνσαρκώνει.

Νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, ἡ μικρὴ Κλαίντου στάθηκε πολὺ τυχερή. Κόρη ἐνὸς διευθυντοῦ κινηματογραφικῆς ἑ-ταιρείας, γεννήθηκε τρόπον τινὰ μέσα στὸ περίεργον ἐκεῖνο θεατρικὸν περιβάλ-λον, ὅπου κινεῖται οἱ διάφοροι «μῦμοι», τῶν ὁποίων τοὺς κωμικούς ἢ συγκινη-τικούς μορφασμοὺς θαυμάζουμε κατόπιν ἐπάνω στὴ λευκὴ ὀθόνη τοῦ Κινηματο-γράφου. Θὰ ξέρετε βέβαια, ἐπάνω - κά-τω, πῶς κινηματογραφεῖται ἕνα δράμα ἢ μιὰ κωμωδία. Μιὰ εἰδικὴ φωτογρα-φικὴ μηχανὴ παίρνει γρήγορα - γρήγορα ἀλλεπάλληλα καὶ πολυάριθμα κ λ ι σ ἐ τοῦ προσώπου ἢ τοῦ πράγματος ποῦ κι-νεῖται. Τὰ κ λ ι σ ἐ αὐτά, προβαλλό-μενα με τὴν ἴδια γρηγοράδα, ἐπάνω 'ς ἕνα ἄσπρο πανί, δείχνουν τὴν κίνησι φυσικώτατα καὶ παρουσιάζουν τὰ πράγ-ματα καὶ τὰ πρόσωπα σὰ ζωντανά. Εἶνε ἀνάγκη λοιπὸν οἱ ἡθοποιοὶ τοῦ κι-νηματογράφου, καὶ ἂν δὲν μιλοῦν, νὰ κάνουν ὅσο τὸ δυνατό περισσότερα ἐκ-φραστικὰ κινήματα καὶ ζωηροὺς μορ-φασμοὺς.

Αὕτη εἶνε ἴσα - ἴσα καὶ ἡ τέχνη, τὸ τάλαντο τῆς μικρούλας μὲς Τζόνστον, ποῦ τὸ βρῆκε, καθὼς εἶπαμε, στὴν κού-νια τῆς. Γι' αὐτὴν, ἡ πεῖνα ἐκφράζεται ὅταν γουρλώνῃ κανεὶς τὰ μάτια του, μπροστὰ 'ς ἕνα φαγητὸ ἢ 'ς ἕνα γλύκι-σμα, ὅταν τεντώνῃ τὸ λαιμὸ του, ἀνοίγῃ τὸ στόμα του καὶ τρέβῃ με τὸ χέρι τὴν κοιλιὰ του. Ὁ θυμὸς πάλι εἶνε νὰ σταυ-ρώνῃ τὰ χέρια, νὰ ζαρώνῃ τὰ φρύδια

καὶ νὰ κουνᾷ τὸ κεφάλι· ἀπειλητικά. Εἶδε τόσες φορές νὰ κάνουν ἔτσι οἱ ἡθοποιοὶ τοῦ πατέρα τῆς, μπροστὰ στὴ φωτογρα-φικὴ του μηχανή, ὥστε τοὺς μιμήθηκε

στὴν ἐντέλεια χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ.

Ἡ κλίσις τῆς Κλαίντου φανερώθηκε με πολὺ ἀστείον τρόπο. Πρέπει νὰ ξέ-ρετε ὅτι εἶνε πολὺ λαίμαργο κοριτσάκι καί, ὅπως τὰ περισσότερα παιδιὰ, τρελ-λαίνεται γιὰ γλυκίσματα. Ἐνα ἀπόγευμα, ἐνῶ ὁ πατέρας τῆς εἰργάζετο στὸ γρα-φεῖό του, εἶδε ἀντίκρου τοῦ, στὸν καθρέ-πτη τοῦ τζακιῦ, τὴν κόρη του ἀνεβα-σμένη σὲ μιὰ καρέκλα, στὴν τραπεζαρία, κοντὰ στὸ τραπέζι, ὅπου ἡ ὑπρέτρια

εἶχε ἀφήσῃ ἕνα βάζο με γλυκό. Στὴν ἀρχή, ἡ Κλαίντου κύτταξε δεξιᾶ καὶ ἀ-ριστερᾶ, σὰν νὰ ἤθελε νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν τὴν ἔδλεπε κανένας. Ἐβαλε μὰ-λιστα καὶ τὸ χεράκι τῆς στὰ μάτια, σὰν ἂ μ π α ζ ο ῦ ρ, γιὰ νὰ ἐπισκο-πήσῃ τὸν ὀρίζοντα. Καὶ ἀφοῦ ἡσύχασε ὅτι ἦταν ὁλομόναχη, ἔχωσε τὸ δακτυλὸ τῆς στὸ βάζο καὶ τῶδαλε στὸ στόμα τῆς. Ἐπειτα ἔτριψε τὰ χέρια τῆς ἀπὸ χαρὰ καὶ γούρλωσε τὰ ματάκια τῆς. Τέλος, ἐνῶ με τὰριστερὸ χέρι ἔτριβε τὴν κοιλιὰ τῆς, ἔχωσε καὶ τὰ πέντε δά-κτυλα τοῦ δεξιοῦ τῆς στὸ βάζο, καὶ τὰ ἐ-γλειψε ἕνα - ἕνα, ἐκφράζουσα ὁλοένα με χίλιους μορφασμοὺς τὴν πρὸς ζωὴν εὐχαρίστησι.

Ὁ μπαμπᾶς, μισοσηκωμένος ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του, παρηκολούθησε ὅλη αὕτη τὴ σκηνή μ' ἕνα αἰσθημα, ποῦ ἀπὸ τὴ δυσαρέσκεια πέρασε γρήγορα στὸν θαυμασμό. Ἀποφασισμένος στὴν ἀρχὴ νὰ τιμωρήσῃ τὴν Κλαίντου, ἐπρότιμωσε ὕστερα νὰ τὴν μεταφέρῃ, αὕτη καὶ τὸ βάζο τῆς, στὴν αὐλή, ὅπου ἦταν στη-μένη ἡ φωτογραφικὴ μηχανὴ καὶ νὰ τὴν διατάξῃ νὰ ἐπαναλάβῃ ἐκεῖ ὅ,τι εἶχε κάμῃ πρὸ ὀλίγου στὴν τραπεζαρία. Ἡ μικρούλα, ποῦ ἐπερίμενε πολὺ χει-ρότερη τιμωρία, τὸ ἔκαμε με προθυμία.

Κ' ἡ μηχανὴ τὴν «πῆρε». Ὑστερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες, ὁ κ. Τζόνστον ἐπώλησε τὸ ρίλ μ.,—δηλαδὴ τὴν ταινία, τὴν σειρά τῶν φωτογραφιῶν ποὺ ἀναπαριστοῦσαν τὴ σκηνὴ ἐκεῖνη,—εἷς ἕνα μεγάλο Πρακτορεῖο κινηματογραφικῶν ταινιῶν. Κ' ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἐβδομάδα, ἡ «μικρὴ Κλαίντου καὶ τὸ γλυκὺ» ἐχειροκροτεῖτο εἰς ὅλα τὰ κινηματοθέατρα τῆς Ἀγγλίας.

Ἡ λαίμαργία τῆς μίς Τζόνστον ἔλαμψε τὸν πατέρα τῆς νὰ κερδίσει δυὸ χιλιάδες φράγκα. Κι' ἀφοῦ ἀγόρασε πολλὰ γλυκίσματα γιὰ τὴν κόρη του, ὁ ἐπιχειρηματίας ἐπέκλεσε, ὅτι μποροῦσε νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπ' αὐτὸ τὸ πρῶτον τάλαντο. Ἐπ' ἐξέδωσε λοιπὸν πολλὰς κωμωδίτσες, ὅπου ἡ Κλαίντου ἐπαιξε τὸν πρῶτον ρόλο: «Ἡ Κλαίντου κ' ἡ κούκλα τῆς», «Ἡ Κλαίντου καὶ τὸ πουλάκι τῆς» κτλ. Τὸ κοριτσάκι ἔβαλε 'ς αὐτὲς τότε «τέχνη» ἕκαμε τότε ἀτέλειος ἡ συγκινητικὸς μορφοσμοῦς, ὥστε εἶχαν τὴ μεγαλύτερη ἐπιτυχία. Τότε οἱ διάφοροι δραματικοὶ συγγραφεῖς, ποὺ ἔγραφαν γιὰ τὸν κινηματογράφον τοῦ κ. Τζόνστον ἱστορικὰ δράματα θεαματικὰ ἢ ἀστευρικὰ με φανταστικὰς περιπέτειας ντετέκτιβ καὶ λωποδευτῶν, ἔγραψαν γιὰ τὴν Κλαίντου μικρὰς ὥραις καμωδίες, ὅπου ἡ ἀνὴλικὴ ἡθοποιὸς μπόρεσε ν' ἀποκαλύψῃ ὅλους τοὺς θησαυροὺς τοῦ ταλάντου τῆς. Σήμερα, στὴς θύρας ὅλων σχεδὸν τῶν ἀγγλικῶν Κινηματοθεάτρων, διαδίδει κανεὶς μὲ μεγάλα γράμματα σὲ πλατεῖες ταινίες ἀπὸ πανί:

Ἡ Μίς Κλαίντου Τζόνστον

(Τεσσάρων ἐτῶν)

εἰς ὅλον τὴν τὸν δραματολόγιον

Καὶ τὸ δραματολόγιον αὐτὸ δὲν εἶνε μικρό. Σὲ περισσότερα ἀπὸ ἑκατὸ ἔργα ἔχει ποζάρῃ ἡ μικρὴ ἡθοποιὸς ἀφοῦ ἀρχισε τὸ στάδιό τῆς!

Τὸ κωμικώτερον εἶνε ἡ ἐκπληξίς τῆς μίς Κλαίντου, ὅταν πρωτοεῖδε «ἔργον τῆς» στὴν ὀθόνη τοῦ Κινηματοθεάτρου. «Ἐπαιξε σ' αὐτὸ μιὰ σκηνούλα μὲ τὸν πατέρα τῆς καὶ μὲ τὴ μητέρα τῆς, ποὺ παρουσάζοντο μαζί τῆς, μπαινόδωναν καὶ χειρονομῶσαν. Καὶ ὅμως ἡ ἴδια ἡ Κλαίντου ἦταν ἐκεῖ, στὴ μέση πάλι τοῦ πατέρα τῆς καὶ τῆς μητέρας τῆς, καθισμένη μαζί τοὺς 'ς ἕνα βελουδένιον καναπέ! Μὰ πόσες Κλαίντου λοιπὸν ὑπῆρχαν, καὶ πόσοι μπαμποῦδες καὶ μαμποῦδες; Ἡ μικρούλα τὰ εἶχε χαμένα, δὲν καταλάβαινε πᾶν τίποτε.... Καὶ κύτταζε μιὰ στὴν ὀθόνη καὶ μιὰ στὴν μητέρα τῆς, σὰ νὰ ζητοῦσε βοήθειαν.

Ἐννοεῖται, ὅτι δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ ὅτι ὁ Κινηματογράφος δὲν εἶνε παρὰ μιὰ κινούμενη, ζωντανὴ εἰκόνα καὶ σήμερα, χωρὶς καμμιά ἐκπληξί,

δλέπει τὸν ἑαυτὸ τῆς στὰ Κινηματοθέατρα σὲ ἀναριθμητὰς ἐμφανίσεις. Ἐμαθε δὲ τὴν ἐργασίαν τῆς τόσο καλὰ, ὥστε ἅμα τῆς δέειξιν κανεὶς τὸ ρόλο τῆς δυὸ-τρὶς φορές, τὸν παίρνει καὶ τὸν παίζει ἔπειτα στὴν ἐντέλεια.

Καὶ δὲν εἶνε μόνον ἡ μιμητικότης τῆς ποὺ κάνει ἐντύπωσιν, ἀλλὰ καὶ ἡ μεγάλη τῆς εὐπειθεῖα. Ὁ «σκηνοθέτης» εἶνε μαζί τῆς κατευχαριστήμενος. Τῆς λέγει νὰ γελᾷ; Ἡ Κλαίντου ἀρχίζει τὰ γέλια μὲ τόση προθυμία, μὲ τόση ἔρξι, ὥστε βλέπουν καὶ παθαίνουν ὕστερα γιὰ νὰ τὴ σταματήσουν. Τῆς λέει νὰ κλάψῃ; ἀμέσως κάνει τοὺς μορφοσμοὺς τοῦ παιδιοῦ ποὺ κλαίει, μὲ τόση ροστικότητα, ὥστε χύνει δάκρυα ἀληθινὰ καὶ ἄρθονα.

Σ' ἕνα ἔργο, ἐπιγραφόμενον «Ἡ πυρκαϊὰ τοῦ Πύργου», τῆς εἶχαν πῆ: «Ἐσύ θὰ σταθῇς ἐδῶ καὶ δὲν θὰ κινηθῇς ἂν δὲν σεῖς ποῦμε.» Ἐξέχασαν ὅμως νὰ τῆς τὸ ποῦν, τὴ στιγμὴ ποὺ ἔπρεπε νὰ φύγῃ. Ὁ κύργος καταστρέφει φωτιά. Ταίνεις δηλαδὴ ἀπὸ χαρτὶ κόκκινον καὶ κίτρινον, κινούμενες ἀπάνω καὶ κάτω ἀπὸ δυνατόν ρεύμα ἀέρος, ἀπομιμοῦνται τῆς φοβερὰς φλόγας· οἱ χάρτινοι τοῖχοι καταρρέουν· καπνὸς ἀπὸ βεγγαλικά πυκνώνεται 'ς ἕνα κόκκινον σύννεφον· ὅλοι φεύγουν τὴν καταστροφὴν καὶ μόνον ἡ Κλαίντου μένει στὴ θέσιν τῆς ἀκίνητη, ἡσυγώτατη, σὰ νὰ μὴ συνέβαινε τίποτα! Κι' ἀναγκάσθησαν νὰ κινηματογραφίσουν τὴν σκηνὴν ἐξ ἀρχῆς.

Ὅσο «μεγάλῃ» ἡθοποιὸς κι' ἂν εἶνε αὐτὴ ἡ μικρούλα μίς Κλαίντου Τζόνστον, δὲν ἔπαυσε ὅμως—εὐτυχῶς!—νὰ εἶνε κ' ἕνα κοριτσάκι φαιδρὸ, ζωηρό, παιχνιδιάρικο. Ἐπειδὴ, χάρις 'ς αὐτὴν, ὁ πατέρας τῆς ἐκέρδιζε πολλὰ χρήματα, τὴν περασμένη Πρωτοχρονιά τῆς ἔχαρισε μιὰ θαυμασία κούκλα. Ἡ Κλαίντου τὴν ὠνόμασε Μυρτώ κι' αὐτὴ δὲν ἐννοεῖ τὰ τὴν βγάξῃ νὰ παίξῃ στὸν Κινηματογράφον. Τὴν ἀγαπᾷ, τὴν ἔχει σάν τὰ μάτια τῆς, τὴν φυλάει στὸ σπῆτι. Εἶνε ἡ «κόρη τῆς», καθὼς λέει, καὶ τὴν κουνᾷ στὴν ἀγκαλιά τῆς μὲ μεγάλην σοδαρότητα, χωρὶς μορφοσμούς, χωρὶς γριμάτσες, ὅπως κ' ἡ ἀληθινὰ μαμμάδες κάνουν μὲ «τάληθινά» παιδάκια τους...

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΝΕΟΤΗΣ ΚΑΙ ΓΗΡΑΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ Δημητρίου Παπαρηγοπούλου. Ἰδε προηγ. φύλλον, σ. 240.]

Ἡμεῖς οἱ νέοι ἔχομεν τὴν λήθην καὶ τὸ μέλλον. Οἱ γέροντες τὸ παρελθόν, αὐτοὶ τὰς ἀναμνήσεις. Βλέπει ἑμπρὸς ὁ ἥλιος ὁ μὲν ἄνθρωπος. Καὶ στρέφει ὀπισθεν ὄχρον Τὸ βλέμμα τῆς ἡ δόσις.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΘΕΛΗΜΑΤΑΡΗΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος· Ἰδε σελ. 241)

Ὁ Γιαννάκης συλλογίζεται:

— Τί θὰ πειράξῃ τάχα ἂν δὲν πάγω ἀπόψε τὸ γράμμα τῆς Κυρὰ-Καλῆς; Γράμμα εἶνε, δὲν εἶνε τόσο βιαστικό. Μπορεῖ νὰ περιμένῃ ὡς αὔριο τὸ πρῶν.

Δὲ β. ἔπειτα καὶ τί ὥραϊα ποὺ τὸν εὐχαρίστησαν ὡς τώρα; Ὁ ἕνας τὸν εἶπε κακόπαιδο, ὁ ἄλλος τὸν ἔβρισε μυζιάρικο. Κόπος χαμένος!

Ἐκαμε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω. Μ' αὐτὸς ὁ διαταγμὸς τοῦ δὲ βάσταξε περισσότερο ἀπὸ τὸ δευτερόλεπτον. Ἐναπῆρε τρεχάλα τὸ δρόμον γιὰ τὸ καλὸν τοῦ ξυλοκόπου. Στὸ δρόμον τραγουδοῦσε δυνατὰ γιὰ νὰ παίρνῃ θάρρος.

Ἡ γρηὰ-Καλὴ πῆγε νὰ τὰ χάσῃ σάν τὸν εἶδε ἀπὸ μακριὰ.

— Μπα, παιδάκι μου, χάθηκες τέτοια ὥρα στὸ λόγγον;

— Ὁ! γιὰγιά μου μὲ στέλνει, Κυρὰ Καλὴ, νὰ σοῦ φέρω αὐτὸ τὸ γράμμα ἀπὸ τὸ γυιὸ σου. Εἶνε καλὰ καὶ—κάτω, λέγει μέσα.

Ἡ γρηὰ-Καλὴ ἀρχισε νὰ τρέμῃ σάν τὸν εἶδε ἀπὸ μακριὰ.

— Ὁ! νάχῃς τὴν εὐχή μου, παιδάκι μου! Σ' εὐχαριστῶ μὲ τὴν καρδιά μου. Ὅθ κοιμηθῶ ὑπνὸ ἀπόψε καὶ θὰ ἰδῶ ὡμορφα ὄνειράτα.

Καὶ τὸν φίλησε τρυφερά.

Κουλουριασμένος πάνω στὰ γόνατα τῆς γιὰγιάς του ὁ Γιαννάκης, τῆς ἱστόριζε, ὅταν γύρισε στὸ σπῆτι, ὅσα τοῦ εἶχαν συμβῇ. Δὲν ἔπαιξε τόπι, καὶ ὅμως ἔφτασε ἀργὰ καὶ τότε βρῖσανε. Ἡ γιὰγιάκα του στερήθηκε τὸν καφέ καὶ καϊνός δὲν ἔφαγε φράουλες ποὺ διψοῦσε, γιὰ νὰ μὴν ἀργήσῃ καὶ ὅμως τὸ μωρὸ τῆς κυρὰ-Λεϊμονιάς δὲν θὰ πῆ γάλα.

Ἡ γιὰγιά του τὸν ρώτησε:

— Λυπάται γιὰ τὸν κόπον σου, Γιαννάκη;

— Ὁχι, γιὰγιάκα μου, γιὰτὶ ἀπόψε ἡ γρηὰ-Καλὴ θὰ κοιμηθῇ ἡσυχα καὶ θὰ ἰδῇ ὡμορφα ὄνειράτα.

— Μὰ κι' ἂν ἡ γρηὰ-Καλὴ σὲ δέχονταν κ' ἐκεῖνη τόσο ἄσχημα ὅπως οἱ ἄλλες, κι' ἂν ἔσκιζε τὸ γράμμα δίχως νὰ τὸ διαβάσῃ, τότες θὰ λυπόσουν ἐσὺ τὸν κόπον σου;

Ὁ Γιαννάκης κοντοστάθηκε. Συλλογίσθηκε. Εἶδε τὰ μάτια τῆς γιὰγιάς του νὰ λάμπουν τρυφερά. Ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά τῆς, τὴν ἔσφιξε τρυφερὰ καὶ τῆς ψιθύρισε.

— Ὁχι, γιὰγιάκα μου, δὲ θὰ λυπόμουν. Θὰ μοῦ κακοφαινότανε λιγάκι, μὰ δὲ θὰ μετανόωναν ποτέ. Γιατὶ, ὅτι ἔκαμα τὸ ἔκαμα γιὰτὶ ἔπρεπε καὶ γιὰ τὸ χατήρι τῆς γιὰγιάκας μου.

(Διασκευὴ ἀπὸ τὸ Γαλλικὸ τοῦ André Lichtenberger)

Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Μητέρα.—Γῶγο, μὲ δυὸ χαψιὰς ἑκατά-πες τὴν πᾶσαν σου, σάν ἕνας λαίμαργος, καὶ κινδυνεύεις νὰ ἀρρωστήσῃς. Πρέπει λοιπὸν νὰ σε τιμωρήσω! Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ πῆς νὰ παίξῃς.

Γῶγος.—Κι' ἂν φάω τώρα, μαμμά, ἄλλη μιὰ πᾶσαν, ἀλλὰ σιγὰ σιγὰ, θὰ μὲ ἀρίσης νὰ παίξῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Δ. Ι. Παυλάκη

Ὁ ἐπισκέπτης.—Ὁ κύριος; εἶνε ἐπάνω;
Ὁ ὑπηρετῆς.—Ὁχι, ἐξῆλθε.

— Καὶ ποτε θὰ εἶνε ἐδῶ;
— Μὰ, ὅταν ἐπιστρέψῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φάουστ

Μανιώδης δημοτικιστὴς πρὸς πτηνοπόλιν:
— Τί φτηνὸ εἶνε αὐτό;

— Εἶνε πολὺ φτηνὸ. Μόνον δυὸ δραχμὲς.
— Μὰ δὲν σὲ ρωτῶ ἂν εἶνε φτηνὸ, παρὰ τί φτηνὸ εἶνε.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Διάττοντος Ἀστέρος

— Ἐμπρός, Τάχη! Φῆε τὴ σούπα σου...
— Μὰ δὲν μπορῶ, μαμμά!...

— Μπορεῖ κανεὶς πάντα ἐκεῖνον ποὺ θέλει, κύριε!

— Τότε δὲν θέλω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρεως.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἰδε Ὁδηγὸς Κεφ. ΙΒ']

α.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ τῆς Αὔριον

		Δ		
	ΚΑ	ΣΥ	Α	
ΚΗ	ΛΕΥ	ΚΙ	ΠΕΥ	ΚΗ
	Ι	ΚΗ	ΤΕ	
		Α		

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ οὕτως, ὥστε νὰποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα πέντε δένδρων.

β.) Μαγικὴ Εἰκὼν ἀνευ εἰκόνος

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυτοπαίδος

— Μαρίκα, Τοτό, Πίπη, θέλετε νὰ παίξουμε;

— Τί παιχνίδι;

— Αὐτὸ ποὺ σὰς εἶπα!

γ.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

1. Pêle - Mêle

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τραγοῦδι τῆς Δευτεριάς

Aspér - al - liepu - el - aube - ptems.

2. Losange

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρεως

— Σύμφωνον.

— Ὑγρὸν στοιχεῖον.

— Ὁμὸς Αὐτοκράτωρ τῆς

— Ἀρχὸν λαοῦ. [Ρώμης.]

— Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὅσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ἀπαραίτως ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 29ου φύλλου

α.) Ὑποβρύχιος Ἄμυνα. Διαβολάκι τοῦ Ἀρακείου, Μαρίδα τοῦ Φαλήρου.—β.) Ἡ Σῆρος εἶνε πατρίς μου.—γ.) Comme on sème, on recolle.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Ἐβριπίδου τὴν 27ην Ἰουλίου 1917.

ΧΑΙΡΩ ποῦ ἔγινες καλὰ, Σταθὶ τοῦ Διαδόχου. Συνεμορφώθη μὲ τὰς παραγγελίας σου.

Ἀλλὰ διατὶ μεταχειρίζεσαι τὸσον ἐδῶν μελάνια; Τὸ ἕνα σου γράμμα ἀρχίζει μὲ καὶ τελειώνει κόκκινον. Ἄν μὲ ρωτήσῃς τώρα ποῖ ἀπὸ τὰ δυὸ χρώματα μελάνη; προτιμῶ, θὰ σοῦ ἀπαντήσω: «ἐχάθηκε τὸ μύθρος».

Ὅπως ἡ καμῖλα, ποῦ ὅταν τὴ ρωτήσῃς τί προτιμᾷ, ἀνθρώπο ἢ κατῆφορο, ἀπῆλθες: «ἐχάθηκε ὁ ἴσιος δρόμος».

Λεοντόκαρδε Λεωνίδα, μὲ μεγάλην χαρὰν ἐδιάβασα γράμμα σου ὕστερον ἀπὸ τὸσον καιρὸν. Αἱ παραγγέλαι σου ἐτελεσθήσαν. Αἱ εἰκασίαι σου περὶ τῆς «Μυστηριώδους Νήσου» εἶνε πιθαναί. Ἐχε ἀκόμη ὀλίγη ὑπομονὴν καὶ, ἄμα ἀρχίσῃ τὸ Δεύτερον Μέρος τοῦ μυστηρίου σου, ποῦ ἐπιγράφεται «Ὁ Ἀγνώστου», θὰ μετεύσῃς ἀσφαλέστερα...

Τὸ ξέρω, Νεαρὸ Νέτεκτιβ, ὅτι ἐκεῖ εἰς τὴν Κέρκυραν ὅλοι οἱ συνοδονομαῖοι μου δὲν ἐβλέπατε τὴν ὥραν νὰ λυθῇ ὁ ἀποκλεισμός; διὰ νὰ λάβετε τὰ φυλλάδια μου. Φαντάζομαι τὴν χαρὰν σου, ἀφοῦ σ' ἔκαμει καὶ νὰ μοῦ γράψῃς γράμμα, γιὰ πρώτη φορὰ ὕστερον ἀπὸ τρία χρόνια ποῦ εἶσαι συνοδονομαῖος! Κ' ἡ δική μου χαρὰ γι' αὐτὸ εἶνε μεγάλη κ' ἐλπίζω ὅτι τώρα θὰ μοῦ γράψῃς τακτικά.

Ἐυχάριστος ἀνέγνωσα, ὅτι θὰ δημοσιεύσῃς τὴν Μυστηριώδη Νήσον τοῦ Ἰουλίου Βέρν... Μπα; Τώρα ἐξύπνησε ἡ ἀγαπητὴ μου Ἀγγελικὴ Π. Τ. Ι.; Ὁχι, καλέ! Τὸ γράμμα τῆς εἶνε ἀπὸ τὰς 16 Νομβρίου! Καὶ μὲ τὸν ἀποκλεισμόν, σήμερα ἔφθασε στὰ χεῖρά μου!...

Αὐτὸ ἴσα-ἴσα δείχνει ἡ Μυστηριώδης Νήσος, Γενναῖα Μελοσοῦργιούσσα: τί εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ ἕνας σοφὸς ἄνθρωπος; εἰς ἕνα ἐρημονήσι. ὅπου ἄλλος, ἀμαθὴς, θὰ ἀπέθνησκε ἢ θὰ ζοῦσε σάν κτηνός. Σὲ συλλυποῦμαι διὰ τὸν θάνατον τῆς ἐξαδέλφης σου. Δὲν ἔπρεπε νὰ σοῦ κίμῃ τότε ἐντύπωσιν τὸ ὅτι ἐνῶ σεῖς ἐκλιγατε περὶ τὸ φέρετρον, περνοῦσαν ἄλλοι ἀπῆξω, ἀνυπόστατοι βέβαια, μὲ τραγοῦδι. Τί λέγει κ' ὁ ποιητής; «Ἐστὶ εἶνε ὁ κόσμος: κλαίει ὁδὸ καὶ παρεκτὶ γελᾷ».

Ἄν ἡ ἰδικὴ σου μετὰφρασις, Ἀμν. Σ. Μπερ. εἶνε πράγματι ἡ ὠραιότερα, μὴν ἀμφισβῆς ὅτι αὐτὴ θὰ δραβευθῇ. Δὲν ἔχω καμμιάν ὑποχρέωσιν εἰς κανένα. Κι' ἂν βλέπῃς μερικὼν νομμάτια νὰ δημοσιεύονται συχνά, αὐτὸ δὲν προδίδει παρὰ τὴν ὑποχρέωσιν ποὺ ἔχω, αὐτὴν μάλιστα, τὴν ναγνώριζον, — νὰ δημοσιεύω πάντοτε τὰ καλλίτερα, τὰ ὠραιότερα, χωρὶς νὰ μὲ μέλῃ ἂν αὐτὸ εἶνε συνήθως τῶν ἰδίων προσώπων καὶ ἂν ἄλλοι, ποῦ δὲν στέλλουν τὸσον ὥραϊα, θὰ παραπονεθῶν.

Ὁ κ. Φαίδων, Μεγαλοπρεπὲς Βόσπορος, ἔλαβε τὸ ὥραϊόν σου γράμμα καὶ σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὸ πολῦτιμον δῶρόν σου. Τὸ λέγω πολῦτιμον, γιὰτὶ 'ς αὐτὰς τὰς περιστάσεις, ἐστω καὶ λίγα δῶματα ζάχαρι, δὲν βρίσκονται πολὺ εύκολα... Γι' αὐτὰ ποὺ τοῦ γράφεις, θὰ παντήσῃ δημοσίᾳ. Τὸ ζήτημα τῆς ἐισαγωγῆς τῆς Δημοτικῆς Γλώσσης; εἰς τὰ σχολεῖα εἶνε πολὺ σπουδαῖον καὶ ὁ κ. Φαίδων, καὶ πῶν νὰ τὸν ρωτήσῃς; ἐλογάριαζε νὰ σὰς γράψῃ μιὰ—δυὸ Ἐπιστολάς.

Μὰ ἐπεὶ ἡ ὥρα ποὺ σοῦ γράφω εἶνε ὅ π. μ.—Ποῖος, ποῖα εἶνε αὐτὴ ποὺ σηκώνεται τόσον πρωτὶ; Ὅθ κατοικεῖ ἴσως; σὲ κανένα χωριό, σὲ κκιμιά ἐσοχή... Ὁχι! τὸ γράμμα γράφει ἀπὸ πάνω «Ἀθῆναι, 21 Ἰουλίου...» Καὶ ἀπὸ κάτω: *Ἐανθὴ Παιγνητοπούλα*.—Μπορεῖ, κόρη μου! Ἐστὶ νορε; νὰ ζυγνᾷς πάντα καὶ νὰ κοιμᾷσαι νορε; Εἶνε ὥρατον, εἶνε καὶ ὑγιεινόν. Πόσο λυποῦμαι ὅταν βλέπω παιδιὰ νὰ ἐντυνῶνται μὲ τοὺς μεγάλους καὶ νὰ ζυγνῶνται νὰ καταμεσήμερα! Πόσο χάνουν αὐτὰ τὰ παιδιὰ καὶ πόσο βλέπονται!

«Δύθηκαν ἐπιτελεῖν; τὰ μάγια! Ἀρκετὸ καιρὸ χωροσθήκαμε; ἦσαν καιροὶ πᾶν νὰ ἐνωθῶμε!» Ἐστὶ λέω κ' ἐγώ, ἀποκλεισμένη μου Τυελλὴ Ἐανθούλα. Ὁ, βέβαια ποὺ ἐμεῖς ὑποφέραμε πολὺ, περισσότερον ἀπὸ σὰς; ἐκεῖ, ποὺ εἶχατε «ὀλίγα ἀπ' ὅλα». Τώρα γράφε μοι συχνά. Σὲ συλλυποῦμαι καὶ διὰ τὸν θάνατον τοῦ καλοῦ σου θείου.

Τέσσαρες Φίλοι, αὐτὸ συμβαίνει, διότι τὸ ἕνα μυστηριώδες εἶνε μεγάλο καὶ τᾶλλον μικρό. Ἄν ἐδημοσιεύσῃς 2-3 σελίδες κι' ἀπὸ τὸ δεύτερον, δὲν θὰ μοῦ ἔμενε τόπος; γιὰ τίποτ' ἄλλο. Ἄν πάλι ἐδημοσιεύσῃς λιγώτερον «Μυστηριώδη Νήσον» κάθε φορὰ, θὰ ἔκανα χρόνια νὰ τὴν τελεῖωσα.

Ἐχεις δίκην, Ἀθῶ. Ἐκεῖνοι ποὺ στέλλουν διὰ τὴν Σ. Σ. Σ. κλοπιμαῖα, ἀντιγράφας, πρέπει νὰ τιμωροῦνται. Κ' ἡ καλλίτερα τιμωρία εἶνε νὰποκλεισθῶνται, νὰ μὴ τοὺς ξαναδημοσιεύω πᾶν τίποτα. Σ' αὐτοὺς ὅμως ποὺ μοῦ καταγγέλλεις δὲν μπορῶ νὰ ἐφαρμόσω αὐτὸ τὸ μέτρον, γιὰτὶ δὲν πρόκειται περὶ ἔργων φανεράς, ἀλλὰ περὶ γνωστῶν ἀνεκδότων. Κ' ἕνα ἀνεκδοτόν μπορεῖ κανεὶς καὶ νὰ τὸ ἀκούσῃ καὶ νὰ τὸ μεταφράσῃ καὶ νὰ τὸ διαδῶσῃ κάπου καὶ νὰ τὸ γράψῃ ὕστερα μ' ἄλλα λόγια. Αὐτὸ τὸ εἶπα κι' ἄλλη φορὰ.

Ὁραίως ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Ἐμμ. Κ. Βαρθολομαίου, ὕστερον ἀπὸ τὸσον καιρὸν, Ἀρης, τοῦ ὁποῦ ἔλαβα καὶ τὰς λύσεις περὶ ὧν μ' ἐρωτᾷ, Γλυκεῖα Ἀδρα, Παγκόσμιον Ὀνειρόν, τοῦ ὁποῦ τὸ γράμμα διεδοθήθη, Κύκ

Δόξαν τοῦ Κωνσταντίνου, Βασίλειον Βουλγαροποιόν, Δόξαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, Γερμανό-παιδα—ὁ Πρόσφυξ (Ο) με' δλους καὶ δια;

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Τραγοῦδι τῆς Λευκοῦδης (ὅτι τὰ πῦρ σὺ πρὸς τρεχέας) Σπαθὶ τοῦ Κωνσταντίνου (καλὰ εἶνε ἄλλα ὅχι πολὺ ἐνδιαφέροντα· ἴσως ὅτι δημοσεύσω κινῆσα σὴν προσεχῇ ἀλληλογραφίᾳ) Στενημαχίται (ἂ, δὲν μπορεῖς νὰ πῇ: «ἂν δὲν εἶγε κ' αὐτά»· γιὰ αὐτὰ εἶνε τὰ σπουδαῖα, τὰ μεγάλῃ, τὰ σημαντικὰ, ἐκεῖνα ποὺ διακρίνουν τὴ μεγαλοφυῖα ἀπὸ τῆς μετριότητος, καὶ ἂς εἶνε πολλὰς τεχνικῇ) Φοῖβον (ἂς μάλῃ ἢ Μανιατοπούλα ὅτι δὲν ἔλαβες τετραδίῳ της, ἐπειδὴ ἐχάθη· ἴσως σοὺ ξαναστελῇ) Ἡμέραν τῆς Ἐλευθερίας (στοῦ Πάλη, ὁρ. 36 ἢ δεσμῇ) Νίκην (κρίμα νὰ εἴσῃ: «ὅω καὶ νὰ μὴν κατορθώσῃ; νὰ ἰδωθῶμεν» ἔδταν με τὸ καλὸ ὅτι ξινάληθῃ) Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου (οἱ κανονισμοὶ αὐτοὶ ἰσχύουν ἐν κερῶ... εἰρήνης· τώρα ὅς ἤμεθα εὐχάριστοι μὲν νὰ κάμωμεν μίαν Κυριακὴν ὃ κ. Ζέφυρος Βραδυνός· μοῦ ἔγραψεν ὅτι ἐνεκα ἀσχολιῶν, ἀναγκάζεται ν' ἀναβάλῃ τὴν συνέλειαν τῶν γραμμάτων του) Σὺλ-λογον Δικέφαλον Ἀστὸν (ὅχι) Μεσοσημαχίαν Ἀκτὴν (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἐσπάρθωμα) Κλῶνον Δάφνης (αὐτὰ ὅτι τελειώσουν με τὴν εἰσαγωγὴ τῆς ζωντανῆς γλώσσης, στὰ Σχολεῖα· ἰδὲ, τί ἀπαντῶ παραπάνω στὸν Μεγαλοπολεμὴ Βόσπορον) Φλοῖσρον τοῦ Εὐδωτά (ναί, ἀλλὰ ποῦ τόπος, διὰ νὰ λέγω τὰς «ἐλλείψεις», νάθε κομματιοῦ ποῦ μοῦ στέλλουν!) Δούκα τῆς Ἡπείρου (ἐλήφθη ἐγκαίρως) Πύρρον (τὸ ἔλαδον, ἀλλὰ δὲν ἦτο καλὸ· αὐτὸ ποῦ μοῦ στέλλεις σήμερον, ὅτι δημοσιεύσῃ) Ἀγροῦπαλιαν (ὅχι, δὲν εἶνε συνδρομητής· χαίρω διὰ τὴν ἀλληλογραφίαν σου μετὰ τὴν Ἀυτοκρατορίαν τοῦ Βυζαντίου· εἶδες τί καλὸ κορίτσι ποῦ εἶνε; Ναντάκι τοῦ Αἰγαίου (δὲν ξέρω ἀκόμη) πέτος, βλέπεις, ἔχω καὶ τὴν Κυριακὴν) Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες (ἐλήφθησαν δεκτικῇ) Ἀυτοκρατορίαν τοῦ Βυζαντίου (τὸ διεδίδισα· διατὶ δὲν σοὺ ἔστειλε, δὲν ξέρω) Ἱερολογίτην (περιμένω λοιπὸν τὸ «ἐκτενέστατον») Φαιδρόν, Κωμικὸν Ἀριστοφάνην Ἰκλ. — Γλυκὴ Παρελθόν, Βαρομομάρον Ἑλλάδα, Ἀλέξανδρον Αἰ. Τσ., Διάττοντα Ἀστέρᾳ (ἔλαδον, εὐχαριστῶ)—Ἀνέσπερον Δόξαν, Κάστρο τοῦ Ὀδυσσεύς, Ἡρωῖδα Ἑλληνοπούλαν, Βεελζεβούλ, Ναντάκι τῆς Λήμνου (ἔστειλα.)

ΝΕΟΣ Τιμοκατάλογος

Καταργῶν πάντα προηγούμενον

23 ΤΟΜΟΙ 23

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1894—1916)

3 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896
ἑκαστος ἄδ. δρ. 3.—Χρυσὸς. δ. 6.

9 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1897 ἕως 1905
ἑκαστος ἄδ. δ. 7.—Χρυσὸς. δ. 10.

11 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1916.
ἑκαστ. ἄδ. δρ. 8.—Χρυσ., δ. 11.

Αἰ ἄνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμ-
βάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ
Γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ
σταλοῦν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ
προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἐ-
κάστου τόμου λεπτὰ 50 διὰ τὸ Ἐσω-
τερικὸν καὶ δρ. 1,50 διὰ τὸ Ἐξω-
τερικόν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 164 Διαγωνισμοῦ Λύσεων
Ἀπριλίου—Ἰουλίου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 24ης Σεπτ. οἱου.

410. Λεξιγραφίος

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτόν μου
Ζῶν τὸ δευτέρον μου
Καὶ ὅρος ἱερώτατον
Ὅτι ἰδῇ· στὸ συνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρεῶς

411. Λογοπαικτικὸς Συλλαβογράφος

Ἐν με λῖ μπροσέθῃ
Νὰ γράψῃς ἀπλῶς...Τί;
Νῆσον ὁπποτελίσῃς
Τῇ Μεσογειῷ γνωστή.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἀγκάθι

412. Μεταγραμματισμός

Ὡμιλοῦσα δυνατὰ
Καὶ μάκούγανε μακρυὰ.
Γιὰ νὰ μὴ μάκούνε πιά,
Τὰ φωνήεντά μου ἀλλάξεν
Καὶ με κάνανε ποῦλι
Μὲ τραχεῖά, βραχνή φωνή.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεράμβου τοῦ Δικαίου

413. Αἵνιγμα

Ἐξή γραμμάτα ἢ τέσσαρα ;..
Καὶ τὸ ἔναι καὶ τὸ ἄλλο !
Στὴ Μικρὰ Ἀσία ἂν τρέξετε,
Βρίσκετε δυνὸν μεγάλο.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φούλας Ν. Χατζιδάκη

414. Τραπέζα

* * * * *
Νάντικα σταθεῖν οἱ ἀ-
στερίσκοι διὰ γραμμά-
των οὕτως, ὥστε νὰναγι-
νόμεναι ὁρίζοντως ἄ-
νω, ρήτωρ ῥωμαῖος· κά-
τω, ἰσότης· τιμωρός, δια-
γωνίος· ἀριστερὰ, υἱός·
τοῦ Ἀδάμ· δεξιὰ, οἶκος·
Θεοῦ· καθεῖς, δὲ, ἐξ ἀρι-
στερῶν κατὰ σειράν· στρατηγός· Ἀθηναῖος, πρό-
θεσις, Κράτος· βελκανικὸν καὶ ὀρηκὸς βασιλεὺς.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῶν Ἑλλήνων

415. Μωσαϊκόν

Τὸ πρῶτόν μου ἢ Ἀνοίξῃ
ἀμέσως· ὅς παρέγῃ·
Τὸ δευτέρον μου ἢ ἀρχὴ
ὅτι ἰδῇτε νὰ κατέχῃ.
Χωρὶς τὸ τρίτον μου τυρὶ
ποτέ σὰς δὲν ὀφείτε.
Ἄν χάστες τὸ πέμπτον μου,
σχολεῖο δὲν ὀφείτε
Καὶ τ' ὅλον μου εἶνε τροφή.
Κ' ἴσως ἢ πῶ σημαντικῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάσου

416. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 2 4 5 6 7 = Ἀρχαῖος βασιλεὺς;
2 1 6 7 = Ἀντωνίνα;
3 5 6 7 = Οἶκος ἱερός.
4 5 6 7 = Πλήθος;
5 4 4 5 = Σύνδεσμος.
6 3 6 7 = Ζῶον.
7 5 1 6 7 = Νῆσος.

Ἐστάλη ὑπὸ Στεφ. Ν. Σαρρόπου

417. Μεσοστιχίς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμέ-
νων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον ἀστεροσκοπικόν.
1, Αἰγύπτιος Θεός. 2, Θεός. 3, Πέρας, στρα-
τηγός. 4, Μικτῶν στρατηγός. 5, Ἀρχαῖον
νόμισμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δουκὸς τῆς Ἡπείρου

418. Ἑλληνοσύμφωνον

ια - ο - αα - ου - αι - η - ηα - ου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος Α'

419. Γρίφος

T T T T T
T T T T T
T T T T T
T T T T T
T T T T T

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τῶν Κυμάτων

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[1Ζ'—85]

Ὁ ΣΤΑΘΗΣ

Αγαπητοὶ φίλοι τῆς «Διαπλάσεως»,
Πάλαιος σὰς συνάδελφος, Διαπλάσπουλο
κ' ἐγὼ μετὰ φορὰ, τολμῶ νὰ ζητήσω τὴν ὑπο-
στήριξίν σας γιὰ τὴν ἐκδοσὶ τοῦ πρώτου μου
βιβλίου.

Εἶνε ἕκ μνησφόρημα, «Ὁ Στάθης». Δὲν ὅτι
τὸ ἐπαίνεσθαι ἐγὼ, εὐτε ὅτι τὸ ἐτύπωνα ποτέ, ἂν
δὲν με προσέτρεπε θερμὰ ὁ κ. Γρ. Ξενοπούλου,
ποῦ εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ τὸ διαβίῃ χειρό-
γραφο καὶ νὰ τὸ βρῇ ἀξιοσημειώτο. Μὲ τέτοια
ἐνθάρρυνσι, τὸ τυπώω κ' ἐγὼ θορρετὰ καὶ ζη-
τῶ τὴν ὑποστήριξίν σας. Δὲν εἶνε βέβαια γιὰ
πολὺ μικρὰ παιδιὰ, οἱ μεγαλήτεροι ὅμως ἀπὸ
σὰς μπορεῖτε νὰ τὸ διαβάσετε καὶ νὰ τὸ συστή-
σετε καὶ τοῦ; γνωστοὺς σας φιλιαναγνώστας.

«Ὁ Στάθης» ποῦ τυπώνεται ὁλοένα, ὅτι γίνῃ
ἕνα βιβλίον ἀπὸ 150 περίπου σελίδας καὶ τιμᾶται
δρ. 2,50.

Ἡ διεύθυνσίς μου εἶνε:

κ. Ἀλέξανδρον Σ. Οἰκονομίδην,

Ὀδὸς Ταταδοῦ 74, εἰς Πειραιᾶ.

Σὰς εὐχαριστῶ, ἀγαπητοὶ μου φίλοι, ἐκ τῶν
προτέρων.

ΑΛ. Σ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ

[1Ζ'—86]

Παγκόσμιον Ὀνειρον, τὸ τετραδίον σας τῶν

Μ. Μυστικῶν ἔλαδον καὶ σὰς εὐχαριστῶ θερ-
μότατα. — Γερμανόπαις

[1Ζ'—87]

Αγοράζεται Μανδολίνον. — Ἀγοράζεται

Μανδολίνον ἐν καλῇ καταστάσει. — Σπεύσατε.
— Διεύθυνσις: Θεόδ. Ἀντωνιάδου, Ἀταλάντη.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
δων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου
ἐλήφθησαν ἀπὸ 21—27 Ἰουνίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Αἰκατερίνη Λελάκη, Ἀντὶνέλ Γεω-
ργεβίτς, Δ. Χατζόπουλος, Θ. Γ. Γιαννιλοπούλου,
Κ. Ν. Καλλινίκος, Καίτη Μελισσινού, Φάρος,
Δ. Παυλίδης, Ἀλ. Θ. Νικολάου, Γερμανόπαις,
Στ. Α. Ρουσσέας, 29 Μαΐου, Σωτ. Ι. Γεωργιάδης,
Ἐνας χωρίς υπογραφήν. Δ. Π. Πετρίδης, Ν. Α.
Ντούρεϊάδης, Εὐάγ. Γ. Παρισκοπούλου, Μιχ.
Σ. Καρανῆς, Κ. Θανάσης, Α. Τζουλάκης,
Φωκ. Λαμπιδάκης, Φ. Μαυροκορδάτος, Σοφία
Ράινερ, Γ. Χ. Χριστοδούλου, Μαργαρίτα τοῦ
Ἀγοῦ Α. Ἀντωνίου.

ΑΙΓΙΝΙΟΥ: Στ. Βαμβακούλας, Μελαγχολική

Ναυτοπούλα.

ΑΤΑΛΑΝΤΗΣ: Θ. Ηλ. Ἀντωνιάδης, Δ. Ζαμπα-
νῆς, Ἰωάν. Π. Φουτῆς.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Νικ. Γ. Φωτῆς (δις)

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Δημ. Ν. Βέης, Ἰω. Β. Βογια-
τῆς.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Π. Α. Κανακάκης.

ΛΙΜΝΗΣ: Γ. Γυφτοδήμος, Γιούλα Μπου-
νάτου.

ΠΑΤΡΩΝ: Κοσμ. Χρ. Κοσμάπουλος, Αἰκατε-
ρίνη Π. Μόσχου, Ἀνδρ. Ε. Μόσχος, Π. Π. Μό-
σχος, Βασιλικὴ Π. Μόσχου, Μ. Π. Μόσχος, Βά-
σις Οἰκονομοπούλου.

ΠΑΥΛΙΑΣ: Ἀναρ. Ι. Τσαζογιαννης.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἰω. Θεοδόπουλος, Ἰω. Ε. Ἀρδάμης,

Ἀντωνίτσα Γ. Καναβιάτου, Α. Μπακοῦρος, Ν.

Γ. Ντόλιας, Ἀγ. Κ. Κόλιας, Παν. Κ. Κουρτάλης,

Δημ. Γ. Κασερίτης, Στ. Β. Τσιροτάρτουλας,

Π. Χουσιούλης, Ν. Πατριῆκος, Μαρ. Πατριῆκος.

ΣΠΑΡΤΗΣ: Α. Γ. Μανδούπουλος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅσον τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς
τὴν ἀληθεύουσα καὶ ἐληφθήσαν οἱ ἐξῆς δύο:
ΣΠΥΡ. ΑΝΤ. ΡΟΥΣΣΕΑΣ ἐν Ἀθήναις καὶ
ΙΩΑΝΝΗΣ Π. ΦΟΥΤΡΗΣ ἐν Ἀταλάντῃ, οἱ ὅ-
ποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Ἀυ-
γούστου.